

Марина Лавренюк,
студентка юридичного факультету
Чернівецького національного університету
імені Юрія Федьковича
ORCID: 0000-0002-2964-0023

<https://doi.org/10.37374/2020-37-20>

УДК 342:98

Громадська рада доброчесності як третья особа (на стороні Вищої кваліфікаційної комісії суддів) в адміністративному судочинстві

У процесі інтенсивного оновлення суддівського корпусу, основними органами, що здійснюють безпосередній вплив на його формування є Вища рада правосуддя (далі - ВРП) та Вища кваліфікаційна комісія суддів України (далі - ВККС). В свою чергу, реформування судової системи сприяє виникненню нових вимог з боку суспільства щодо чесного відбору кандидатів на посаду судді та їх оцінювання. В результаті цього, найефективнішим методом забезпечення висунутих вимог варто визнати залучення громадськості до процедури становлення суддівського корпусу і створення Громадської ради доброчесності. Актуальність нашої теми полягає у тому, що Громадська рада доброчесності є новим органом, навколо якого на сучасному етапі ведуться активні дискусії. Саме тому, дослідження діяльності новоствореного органу на основі аналізу судової практики за його участю, необхідне для кращого розуміння призначення Ради та її статусу у період оновлення судової системи.

Окремі питання теми були частково відображені у публікаціях Л. Зуєвої, А. Коротких, М. Жернакова, Д. Ковачевої та інших. Проблема визначення статусу Громадської ради доброчесності як третьої особи у адміністративному судочинстві не розглядалась у вигляді цілісних наукових робіт. Саме тому, тематика дослідження є актуальною та потребує детального розгляду.

Метою статті є огляд практики залучення Громадської ради доброчесності як органу, який сприяє ВРП та ВККС у наданні остаточних висновків оцінювання кандидатів у судді, виокремленні напрямків вдосконалення суддівського корпусу та проставленні акцентів на професійності суддів, що безпосередньо вимагається сучасним суспільством.

Громадська рада доброчесності відіграє вирішальну, передбачену законом роль у процесі відбору суддів. Співпраця із ВККС та ВРП у період реформування законодавства України - це обов'язкова умова успішної судової реформи. Можна ствер-

джувати, що діяльність першого громадського органу є вкладом у формування прозорої судової системи та повернення довіри до правосуддя з боку суспільства. Зауважимо, що фактично, Рада поширює свій вплив не тільки на процес призначення суддів, але й і на їх подальшу суддівську діяльність. З огляду на це, врахування позиції громадськості є важливим елементом для юриспруденції, оскільки її рішення прямим чином впливають на суб'єктів здійснення правосуддя.

Насамперед, варто зазначити, що Громадська рада доброчесності - це незалежний орган, який складається із двадцяти представників громадськості, який розпочав свою дію з 2016 року відповідно до ст. 87 Закону України «Про судоустрій та статус суддів». Своєю діяльністю Рада допомагає ВККС під час процедури відбору суддів, чим забезпечує більш ретельний добір кандидатів на посаду та сприяє виникненню довіри до судової системи з боку суспільства. Як зазначено у ст.2 Регламенту Громадської ради доброчесності завданням Ради як інструменту громадськості, є утвердження доброчесності та високих стандартів професійної етики у суддівському корпусі. З цією метою Рада сприяє Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання шляхом надання інформації про них або висновків про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) цим критеріям [1].

У п. 6 ст. 87 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» вказано, що Громадська Рада доброчесності: збирає, перевіряє та аналізує інформацію щодо судді (кандидата на посаду судді); надає ВККС інформацію щодо судді (кандидата на посаду судді); надає, за наявності відповідних підстав, ВККС висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям профе-

сійної етики та доброчесності, який додається до досьє кандидата на посаду судді або до суддівського досьє; делегує уповноваженого представника для участі у засіданні ВККС щодо кваліфікаційного оцінювання судді (кандидата на посаду судді) [2].

Тобто, із вищенаведеного кола повноважень, можна зрозуміти, що створення Громадської ради доброчесності дозволяє проводити процедуру оцінки суддів у більш прозорому світлі. За словами М. Жернакова, це дало можливість «зазирнути за лаштунки» процесів відбору до новостворених судів і кваліфікаційного оцінювання через незалежну оцінку суддів, які проходять конкурси й оцінювання, і безпосередню участь ГРД у співбесідах [1].

Слід погодитись із такою позицією щодо призначення та важливості новоствореного органу для судової системи. За всі роки незалежності участь громадськості у процесі добору суддів характеризувалась мінімальним впливом. Як наслідок, на сьогоднішній день прослідковується критично низький рівень довіри до правосуддя. В результаті цього, функціонування органу, який дає можливість зсередини побачити процес та дослідити всю інформацію про осіб, які здійснюють правосуддя, є вагомим кроком до встановлення міцних зв'язків між державою та суспільством. Більше того, відбір кандидатів у судді за формально визначеними критеріями демонструє здатність останніх до ухвалення справедливих рішень.

Насамперед, регулювання діяльності Ради доброчесності та окреслення кола її повноважень потрібне найперше для того, щоб діяльність органів кваліфікаційної оцінки суддівського корпусу відповідала європейським стандартам. Варто зазначити, що відбір кандидатів відбувається на основі таких критеріїв: 1) відстоювання основоположних прав людини; 2) політична нейтральність; 3) неупередженість та безсторонність; 4) відкритість; 5) патріотизм;

б) дотримання етичних норм; 7) добросовісність [4]. Влучно обґрунтовує свою позицію М. Жернаков щодо підтвердження необхідності функціонування Ради доброчесності в Україні, де вказав, що слід визнати, що суддівські ради можуть ефективно існувати в Україні лише за умови, що їх склад буде сформовано з представників судової влади та інших юридичних професій, світоглядні орієнтири яких відповідають європейським цінностям. При цьому в даному випадку йдеться передусім про цінності, які забезпечують гарантії незалежності та професійності судової влади, відданості суддів ідеї захисту прав людини і демократії. Забезпечити, щоби суддівські ради були сформовані з осіб не лише з найбільшим досвідом, а і з найвищими моральними стандартами, можна через залучення громадськості та/або громадський контроль за органами суддівського врядування [3].

Як показує практика, все частіше трапляються випадки оскарження висновків Ради особами, які претендують на посаду судді. До прикладу, огляд Засобів масової інформації (ЗМІ) доводить, що в середньому із 100 кандидатів на посаду судді Верховного Суду, ГРД вказала на 52, які отримали невтішну оцінку від органу, що здійснює громадське оцінювання. Однак, ставлення до таких висновків серед кола практичних юристів доволі неоднозначне. Під сумнів ставлять саме той факт, що ГРД, перевіряючи доброчесність суддів, не може назвати чіткого критерію прояву такої недоброчесності. Зокрема, К. Магнушевська під час дослідження та аналізу роботи громадської «інквізиції» зазначила, що на думку ГРД, не може бути доброчесним претендент, котрий має «стійку репутацію особи, яка пов'язана з різними політичними колами». Одним із підтверджень такого реноме, вважають у раді, є зустрічі діючого судді з представниками інших гілок влади. З підозрою ставилися члени ради й до осіб, еле-

ктронна пошта яких зареєстрована на російському домені. І до тих, в кого залишилися родичі на кримському півострові чи на непідконтрольних українській владі територіях Донецької та Луганської областей [5].

У такому випадку Консультативна рада європейських суддів стверджує про те, що всі дії, які пов'язані із оцінюванням кандидатів повинні надавати суддям можливість висловити свою позицію стосовно такої оцінки чи діяльності державного органу. За словами К. Данилової, будь-яка процедура має надавати їм можливість оскаржити результати оцінювання в незалежних органах або в суді. Суддя, роботу якого оцінюють, мусить мати змогу брати участь в оцінюванні, наприклад, коментуючи проект висновку оцінювання або надаючи пояснення в процесі оцінювання. Більше того, суддя, роботу якого оцінюють, мусить мати ефективні правові засоби оскарження незадовільних результатів оцінювання [6].

Проблемним залишається питання, чи може Рада нести відповідальність за викладені нею висновки у суді. Тобто, визначення статусу ГРД під час виникнення правового спору залишається без остаточної відповіді. Зокрема, у Висновку Консультативної ради європейських суддів № 17 вказується, що формальне індивідуальне оцінювання суддів, де таке існує, має сприяти вдосконаленню та підтриманню функціонування судової системи на найвищому рівні якості на користь громадян держав-членів Ради Європи. Це, у свою чергу, має допомогти зберегти довіру суспільства до судової системи. Це передбачає, що суспільство матиме змогу розуміти принципи та процедуру оцінювання. Тому, загальні умови та методи оцінювання мають бути доступними суспільству. Тим не менше, на думку КРЕС, процес індивідуального оцінювання для кар'єрних цілей або підвищення судді не повинен враховувати думку суспільства стосовно судді. Ця думка не зав-

жди може бути результатом повного чи всебічного розуміння інформації або, можливо, навіть ґрунтуватися на нерозумінні діяльності судді в цілому. Процес та результати індивідуального оцінювання мають перш за все залишатися конфіденційними і не розголошуватися. Розголошення результатів оцінювання загрожуватиме незалежності здійснення судочинства через те, що це може принизити суддю в очах суспільства та зробити вразливим до впливу. Крім цього, оприлюднення результатів оцінювання може означати, що суддя стає об'єктом для обговорення та інших нападок [7].

На підтвердження вищенаведеного, варто зазначити положення, які наведені доктором права Діаною Ковачевою у Висновку щодо Регламенту ГРД від 10 квітня 2017 року, де, зокрема, вказується, що під час різних процедур оцінювання дуже важливо виключити ті фактори, які можуть вплинути на незалежність суддів: «попри похвальну мету забезпечення високих стандартів через систему оцінки, вкрай складно примирити незалежність судді з системою оцінки його діяльності. Якщо треба обирати щось одне з двох, то головною цінністю є суддівська незалежність [8].

В свою чергу, судова практика свідчить про протилежне. У справі №826/7186/17 Окружний адміністративний суд м. Києва постановив, що ГРД бере участь у формуванні суддівського корпусу, впливає на суддівську кар'єру та наділена відповідними владними повноваженнями відповідно до ст.87 Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Її висновки обов'язкові для розгляду ВККС та є правовими актами індивідуальної дії, на підставі яких виникають публічно-правові відносини. Отже, процес надання висновку ГРД має всі ознаки владної управлінської діяльності. При цьому суб'єкт владних повноважень обов'язково повинен належати до системи органів державної влади або місцевого само-

врядування чи мати статус юридичної особи [9]. З вищенаведеного випливає, що на думку суду ГРД має всі ознаки «іншого суб'єкта при здійсненні владних управлінських функцій на основі законодавства».

Вважаємо за потрібне погодитись із думкою суду, оскільки у законодавстві України, зокрема у КАСУ, не дарма у переліку суб'єктів владних повноважень виділяється, окрім органу державної влади, «інший суб'єкт, що здійснює публічно - владні повноваження». А отже, можна стверджувати про те, що ГРД, здійснюючи управлінську діяльність, варто віднести до суб'єкта владних повноважень. Даючи відповідь на питання, чи може ГРД повноцінно відповідати у суді у разі незгоди кандидата із її висновком, хочемо вказати, що Конституція України у ч.3 ст. 124 вказує на те, що юрисдикція судів поширюється на будь - який юридичний спір, а незгода кандидата на посаду судді із висновком ГРД - це не що інше, як спір про право. Порушення права особи на зайняття посади суддів носить характер юридичного спору і в результаті відноситься до судової юрисдикції.

З іншого боку, оновлений процес відбору суддів за висновками ГРД дещо відрізняється від уявлення європейських експертів. Аналогічних прикладів функціонування органу, який буде складати дос'є про кандидатів у судді та поширювати їх у відкритому доступі, немає у жодній європейській країні. Насамперед, це пов'язано із тим, що оприлюднення негативного висновку щодо професійної діяльності кандидата на посаду судді може зашкодити репутації останнього. До прикладу, у Німеччині усі етапи проходження конкурсу на посаду судді проводяться конфіденційно. У свою чергу, у Норвегії та Болгарії відкритою є лише інформація про списки учасників конкурсу та тих, хто до такого допущений. Що стосується фінального етапу - формування висновків та рекомендацій про придатність судді на посаду, то

така процедура проводиться без публічного оприлюднення.

З огляду на це, можна дійти висновку про причини великої кількості позовів до ГРД щодо оскарження чи скасування її висновку про відповідність кандидатів. Хвиля так званих оскаржень розпочалась ще з початку функціонування новоствореного органу і продовжується навіть на сьогоднішньому етапі судової реформи. Статистика судових рішень 2018-2019 років вказує на те, що кандидати, які отримали негативну оцінку діяльності від ГРД, вважають висновок протиправним і таким, що підлягає скасуванню. Більше того, аналізуючи Єдиний державний реєстр судових рішень, формується враження, що в Окружному адміністративному суді міста Києва (далі - ОАСК) вже склалася практика скасування рішень ГРД про невідповідність суддів. До прикладу, 29 березня 2018 року ОАСК виклав свою позицію у рішенні про скасування та визнання протиправним висновку ГРД щодо невідповідності кандидата на посаду судді Верховного суду критеріям доброчесності та професійної етики. Обґрунтування будувалось на тому, що на думку суду, твердження ГРД про наявність підстав для висновку про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду критеріям доброчесності та професійної етики є необґрунтованими та не підтверджуються належними і допустимими доказами. Таким чином, висновок ГРД про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений 18 квітня 2017 року, є протиправний та підлягає скасуванню [10]. У рішенні від 25 квітня 2018 року ОАСК також скасовує висновок ГРД, оскільки вважає, що орган перевищив надані йому повноваження, оскільки не наділений правом надання оцінки декларацій позивача та оцінки діяльності НАЗК в контексті не застосування заборон до позивача, передбачених законом. В результаті цього, суд

вирішив визнати протиправними та скасувати Висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений Громадською радою доброчесності 18.04.2017 року та Рішення про надання доповнення до Висновку про невідповідність, затверджений Громадською радою доброчесності 29.06.2017 року [11]. Крім того, 13 травня 2019 року суд також поставив під сумнів обґрунтованість висновку ГРД, вказавши, що виходячи з системного аналізу наведених правових норм, судової практики Європейського суду з прав людини та обставин справи, суд приходить до висновку, що необхідним та достатнім для прийняття ГРД висновку про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики є визнання ГРД достовірною інформації, яка є достатньою для такого висновку, або наявність обґрунтованого сумніву щодо доброчесності та професійної етики особи, що має ґрунтуватись на чітких, формалізованих та об'єктивних критеріях такого визнання (оцінювання) і повинно підтверджуватись достатньою достовірною інформацією [12].

На основі вищевикладеного, хочемо зазначити, що новостворений орган дійсно сприяє Вищій кваліфікаційній комісії суддів у процесі відбору кандидатів до суддівського корпусу, однак порядок роботи Ради та критерії для поділу суддів на доброчесних та не доброчесних поки що не встановлені остаточно. Законодавство не містить чіткого закріплення поняття «доброчесність», що сприяє виникненню неоднозначного тлумачення його змісту. Однак, це не єдина перешкода на шляху до досконалого функціонування ГРД. Висновки органу щодо невідповідності суддів загально визнаним принципам вказують на реальні проблеми у деклараціях і поведінці кандидатів. Насамперед, це пов'язано із тим, що судовій системі необхідне перезавантаження і

оновлення суддівського корпусу. «Ряд сильних кандидатів потрапили до складу Верховного Суду, але все ж доброчесність багатьох із них викликає сумніви», - написало у твіттері посольство США в Україні

В свою чергу, судова практика вказує на те, що Громадську раду доброчесності вже визнали як суб'єкта, який здійснює управлінські функції. Із огляду на це, вважаємо доцільним внести зміни до чинного Кодексу адміністративного судочинства. Надання Раді статусу третьої особи на стороні Вищої кваліфікаційної комісії суддів надасть можливість залучати її до справ щодо оскарження висновків відповідності кандидатів на посади суддів. Внести зміни пропонується до статті 49 Кодексу, яка регулює особливості залучення та правовий статус третіх осіб у адміністративному судочинстві. Як

результат, судді будуть забезпечені правом оскаржувати висновки ГРД, які впливають на їх репутацію. Тому, вважаємо за необхідне підкреслити важливу роль конфіденційності зібраної Радою інформації про діючих суддів. Узагальнена інформація щодо суддів, яка знаходиться у відкритому доступі ускладнює подальшу діяльність особи у сфері здійснення правосуддя.

З вищевикладеного видно, що тема нашого дослідження залишається актуальною протягом всього періоду функціонування ГРД. Підсумовуючи, можна дійти до висновку, що на даному етапі, новостворений орган потребує вдосконалення. Однак, його діяльність дозволяє сформувати у громадськості адекватне розуміння судової системи та її основних завдань.

Список використаних джерел

1. *Регламент* Громадської ради доброчесності. URL: https://grd.gov.ua/data/files/docs/Reglament%20GRD_vid%2021.01.2018.pdf (дата звернення: 10.01.2020)
2. *Про* судоустрій і статус суддів. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 31, ст.545. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19> (дата звернення: 10.01.2020)
3. *Жернаков М.* Участь громадськості у доборі суддів: довірте тим, кому довіряють. URL: <https://dejure.foundation/column/uchast-gromadskosti-u-dobori-suddiv-dovirte-tym-komu-doviriyaut>
4. *Індикатори* визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затверджені рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019. URL: https://grd.gov.ua/data/files/docs/indikatory_%2011.01.2019.pdf
5. *Магнушевська К.* Огляд ЗМІ: Громадська «інквізиція». URL: <https://radako.com.ua/news/oglyad-zmi-gromadska-inkviziciya> (дата звернення: 19.01.2020)
6. *Данилова К.* Верховний суд визначив статус громадської ради доброчесності. URL: <https://pravo.ua/verhovnij-sud-viznachiv-status-gromadskoi-radi-dobrochesnosti/> (дата звернення: 10.01.2020)
7. *Висновок № 17 (2014)* Консультативної ради європейських суддів щодо оцінювання діяльності суддів, якості правосуддя і поваги до незалежності судової влади. URL: [http://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/\(print\)/58F4A4DD76AACFD0C2257D87004971A6](http://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/(print)/58F4A4DD76AACFD0C2257D87004971A6) (дата звернення: 10.01.2020)
8. *Висновок* щодо регламенту Громадської ради доброчесності, підготовлений професором, доктором права Діаною Ковачевою, міжнародним експертом Ради Європи. URL: <https://rm.coe.int/opinion-diana-public-council-of-integrity-uk-cory/1680727bdf> (дата звернення: 10.01.2020)

9. *Постанова* Окружного адміністративного суду № 826/7186/17 від 7 липня 2017 року. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/70793192> (дата звернення: 20.01.2020)

10. *Рішення* Окружного адміністративного суду міста Києва від 28 березня 2018 року №826/10158/17. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73038162> (дата звернення: 19.01.2020)

11. *Рішення* Окружного адміністративного суду міста Києва від 25 квітня 2018 року № 826/2268/18. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73632818> (дата звернення: 20.01.2020)

12. *Рішення* Окружного адміністративного суду міста Києва від 13 травня 2019 року № 640/3037/19. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/81758021> (дата звернення: 21.01.2020)

Лавренюк М. О. Громадська рада доброчесності як третя особа (на стороні Вищої кваліфікаційної комісії суддів) в адміністративному судочинстві

У статті проведено аналіз діяльності Громадської ради доброчесності як третьої особи в адміністративному судочинстві. Здійснено огляд практики залучення Ради до процесу оновлення суддівського корпусу та визначено основні недоліки у діяльності новоствореного органу.

Зроблено висновок про необхідність надання Громадській Раді доброчесності окремого процесуального статусу органу, який діє на стороні Вищої кваліфікаційної комісії суддів. Визначено доцільність внесення змін до чинного Кодексу адміністративного судочинства у статті 49, де вказати про можливість залучення Ради як третьої особи у справах щодо оскарження висновків відповідності кандидатів на посаду судді.

Ключові слова: Громадська рада доброчесності, суддівський корпус, судова система, треті особи, неупередженість, етичні вимоги, кваліфіковане оцінювання.

Лавренюк М. О. Общественный совет добропорядочности как третье лицо (на стороне Высшей квалификационной комиссии судей) в административном судопроизводстве

В статье проведен анализ деятельности Общественного совета добропорядочности как третьего лица в административном судопроизводстве. Осуществлен обзор практики привлечения Совета к процессу обновления судейского корпуса и определены основные недостатки в деятельности нового органа.

Сделан вывод о необходимости придания Общественному совету добропорядочности отдельного процессуального статуса органа, который действует на стороне Высшей квалификационной комиссии судей. Определена целесообразность внесения изменений в действующий Кодекс административного судопроизводства в статье 49, где указать о возможности привлечения Совета в качестве третьего лица по делам об обжаловании выводов соответствия кандидатов на должность судьи.

Ключевые слова: Общественный совет добропорядочности, судебный корпус, судебная система, третьи лица, беспристрастность, этические требования, квалифицированное оценивание.

Lavreniuk M. Public Integrity Council as a third party (on the side of the High Qualifications Commission of Judges) in administrative proceedings

This publication analyzes the functioning of the newly created body on the side of the High Qualifications Commission of Judges - the Public Council of Academic

Integrity. Based on the comparison of the legislation, the main tasks of the Council include the collection and investigation of information about candidates for the post of judge in order to assist the commission in establishing the qualification assessment of each applicant. However, the opinions of the scientist differ slightly, which leads to the unresolved issue of the status of the Public Council among other judges' evaluation bodies. That is why the topic of publication is relevant at the present stage of functioning of such an authority. As a result of the analysis of the data governing the activities of the Public Council of Integrity, we have come to the conclusion that this body, that has recently started its activity, has an important function of selecting impartial candidates for a judge. The Public Integrity Council plays a decisive, statutory role in the selection of judges. Collaboration with the High Judicial Qualifications Commission and the High Judicial Council in the period of reforming Ukrainian legislation, it is a prerequisite for successful judicial reform. It can be argued that the activity of the first public body is a contribution to the formation of a transparent judicial system and the restoration of public confidence in justice. It should be noted that in fact the Council extends its influence not only to the process of appointing judges, but also to their subsequent judicial activities. In view of this, public opinion is an important element of jurisprudence, since its decisions directly affect the subjects of justice.

We agree with this position regarding the appointment and importance of the newly created body to the judiciary. In all years of independence, public participation in the selection process has been characterized by minimal influence. As a result, a critical level of trust in justice is being pursued to date. As a result, the functioning of a body that allows the inside to see the process and examine all information about justice practitioners is a significant step towards establishing strong links between the state and society. Moreover, the selection of candidates for a judge by formally defined criteria demonstrates the latter's ability to make fair decisions.

The article analyzes the activities of the Public Council of Integrity as a third party in administrative proceedings. The practice of involving the Council in the process of updating the Judicial Corps was reviewed and the main shortcomings in the activity of the newly created body were identified.

The conclusion was made that the Public Council should be given the virtue of a separate procedural status of the body acting on the side of the High Qualifications Commission of Judges. The expediency of amending the current Code of Administrative Justice in Article 49 was determined, where it was stated that it was possible to involve the Council as a third party in cases to challenge the findings of the candidates' suitability for the position of judge.

The material cited in the paper is supported by the court's position on determining the status of the Council when resolving disputes involving it, and is described in comparison with the claims of practicing lawyers, stating their position on the importance of functioning of such a body. Case law indicates that the Public Council has already been recognized as an entity that performs managerial functions that will allow individuals who wish to challenge the findings of a newly formed body to protect their rights and reputation. The topic of the study remains relevant in the scientific field, since it contains many controversies regarding the status of the Public Council of Integrity and requires more detailed study.

Key words: Public Integrity Council, Judicial Corps, Judicial System, Third Parties, Impartiality, Ethical Requirements, Qualified Assessment.